

Resum de les opinions del Grup de Lectura a la trobada del 16 de maig de 2011 sobre LONDRES NEVAT, de Jordi Llavina:

Com que en aquesta trobada vam tenir el goig que Jordi Llavina ens visités, les opinions dels membres del Grup van veure's correspostes per generoses exposicions de l'autor, la qual cosa va ampliar en gran manera el plaer de la lectura del llibre.

Un dels primers aspectes que es va destacar va ser que el títol del llibre cridava l'atenció, encuriósia el lector. També es va assenyalar de seguida que l'estil narratiu de Llavina era complex, de vegades barrocs, i ple de calculades digressions que complementaven el fil narratiu sense, però, tallar-lo mai.

Llavina va explicar que l'embrió de «Londres nevat» va ser un poema-nadala amb nens immigrants del qual va sorgir «El cosinet andalús»; més endavant el relat «Hand & Racquet», basat en un pub anglès tancat, va ocupar la part central del llibre, tot i que, amb la perspectiva del temps, l'escriptor dubta ara del seu predomini i creu que s'hauria pogut resoldre en menys pàgines.

Llavina ens va confessar que creu que no té imaginació —almenys aquella que teixeix grans línies argumentals— i que on es troba més a gust és en la descripció del detall i aplicant sobre el text una mirada més poètica que narrativa. De tota manera, alguns membres del Grup van discutir-li aquesta suposada manca d'imaginació, perquè per triar el detall adequat i explicar-lo tan literàriament com ho fa ell potser sí que cal, almenys, una dosi concreta d'imaginació.

Al Grup també li van agradar els ambients descrits per Llavina, i concretament un, l'habitació secreta d'Amat, va provocar l'esperada pregunta. Llavina va dir que volia que el personatge del professor Amat tingués una part fosca que no fos explicada del tot; podria tractar-se d'una homosexualitat amagada, però el text, completament, no ho acaba d'aclarir.

En general, el relat «San Diego» va ser el que es va trobar més divertit, i «El branquilló de til·ler» i «El cosinet andalús» potser els que més van agradar, tot i que va haver-hi vots positius per als sis relats del llibre.

Llavina ens va fer partícips d'un dels seus vicis: les llibreries de vell; li són una obsessió, i tot sovint de les seves obsessions surten contes, com el «San Diego», sorgit d'una paraula, «fiduciari», que obsessivament se li va manifestar. L'autor també va dir que la rocamblesca història de «San Diego» i «El cosinet andalús» eren potser els seus relats més a la manera de Calders.

Se li va retreure que de vegades fes servir alguns tòpics literaris i, entre d'altres, es va esmentar l'expressió «amable lector»; Llavina va dir que la «captatio benevolentiae» és sempre un recurs davant les inseguretats del propi escriptor. Curiosament, en parlar de fragments susceptibles de millora, Llavina va sorprendre'ns dient que renegava de l'obra seva que va guanyar el premi Josep Pla, *Nitrato de Chile*, que ell, per cert, no va gosar ni anomenar.

Una de les coincidències en les apreciacions dels membres del Grup va ser l'alt nivell literari del text de Llavina, i es va dir que es tractava d'un llibre curt, però que exigeix bastant del lector, això sí, amb més intensitat de forma que potser de fons. També es va comentar la barreja intel·ligent de tendresa i ironia que presenta el text.

Alhora es va apuntar que la manera que té Llavina d'exposar el relat recorda l'estil pictòric: de vegades el text pot suggerir-nos un quadre o una fotografia pel seu detall minuciós. A tall d'això, Llavina va parlar-nos de la coberta del llibre en la qual s'havia potenciat l'element fantasmagòric, aquest estat entre llum i ombra d'alguns personatges del llibre.

Es va comentar força la riquesa de vocabulari que hi ha a «Londres nevada», tot i que se'n va discutir alguna expressió —«pinça» referida a l'agulla d'estendre—. Llavina va comentar el seu gran interès per aprendre els mots de la natura —plantes, herbes, ocells— i va assegurar que llegir i estudiar Sagarra l'havia enriquit moltíssim. També va dir que el seu model de llengua literària era sens dubte Mercè Rodoreda.

Els lectors també van coincidir amb l'autor a assenyalar el pessimisme com a element comú dels relats, i l'evocació d'un desaparegut; la mort sempre ronda pel text. Llavina va destacar, però, que l'únic relat positiu és l'últim perquè és un homenatge, segons paraules seves, a «la dona de la seva vida», l'àvia Paquita, que inspira «El branquilló de til·ler», el relat més fidedigne, més biogràfic.

El paper del narrador va canviant al llarg del text i la seva implicació argumental augmenta gradualment del primer al sisè relat. Llavina va dir que aquest intrusisme del narrador se l'havia plantejat com un joc.

També es va dir que la neu podia ser la gran metàfora de l'hivern entès com a final de la vida, com la mort. Va elogiar-se també la capacitat de Llavina de narrar l'instant tràgic amb tota la seva cruesa, sense caure en l'exageració o el melodrama.

Llavina ens va avançar que el llibre està sent traduït a l'asturià i que apareixerà amb el títol «Londres nevada», tot i que a ell l'hauria complagut més que s'hagués pres com a títol l'expressió asturiana equivalent a «El branquilló de til·ler», que considera molt més poètica i atractiva.

Com sempre, moltes gràcies a tots els membres del Grup de Lectura per les seves aportacions i, en aquest cas, el nostre agraïment més sincer a Jordi Llavina per la seva presència, els seus comentaris i la seva afabilitat. Us esperem a la nostra pròxima cita:

• *Els jugadors de whist*, de Vicenç Pagès Jordà, Empúries, 2009, 560 pg.

(Dilluns, **20 de juny** de 2011, a les 7 de la tarda)